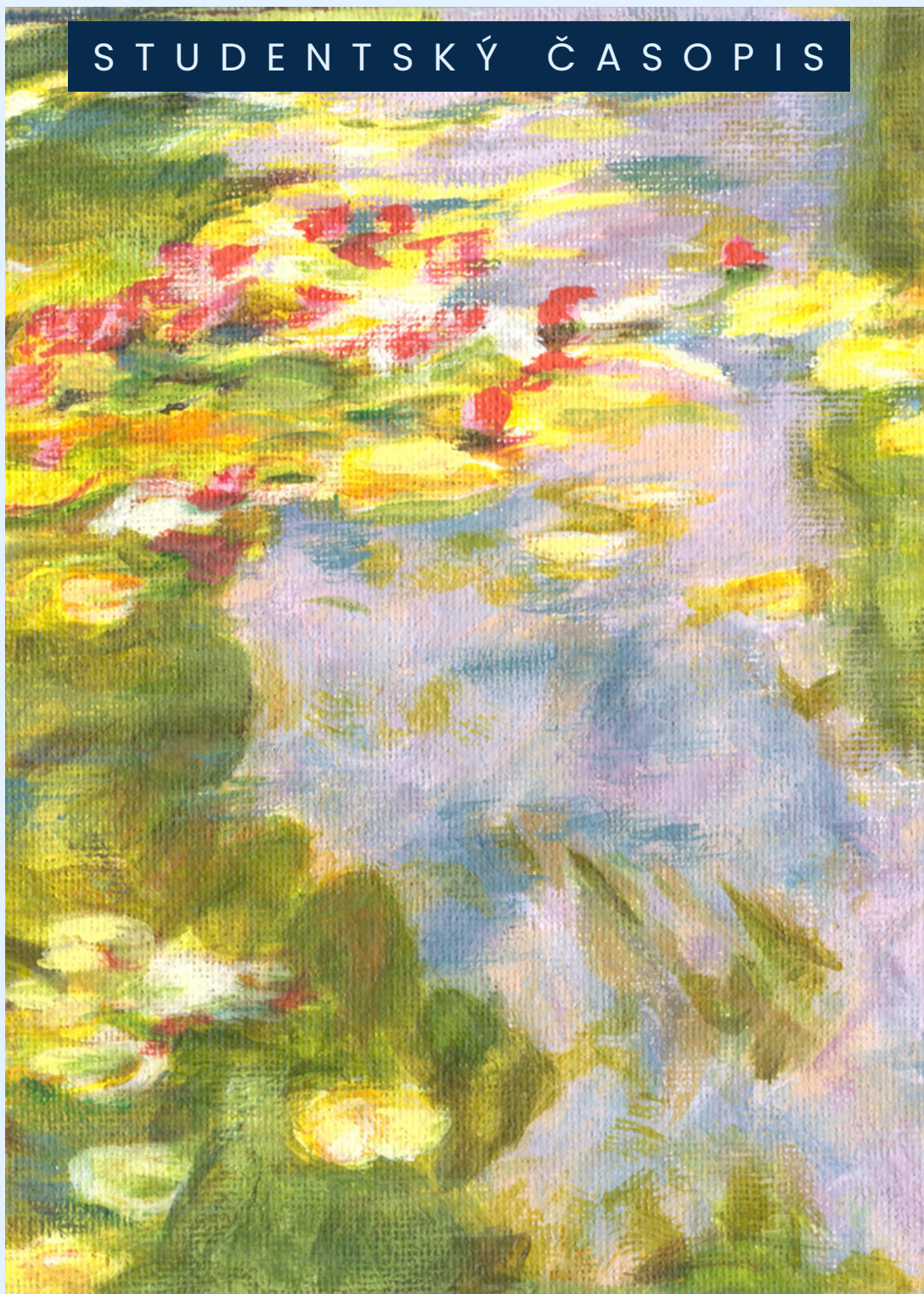

ORTO

LÉTEM POLÍBENÍ

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Malby

Fotografie

Autorská tvorba na téma "Létem políbení"

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

ještě než vás přivítám, dovoluji mi zamáčknout slzu při myšlence, že zářijové

číslo je tu a my máme léto za sebou. Jiří Orten řekl, že déšť jsou housle pro básníka. My si tento citát dovolíme upravit, protože našimi houslemi tentokrát bylo léto. Nekonečně dlouhé horké letní dny, voda, slunce, opalovací krém, láska, sny, vlny, hudba. Napůl dopitý koktejl, stany, červencové nebe a srpnové dny připomínající nekončící utopii.

Texty, malby a fotografie, které jsme si pro vás připravili jsou doslova "létem políbené", tak jako my všichni. Tak se v klidu usadte a než se plně oddáme podzimu, nechte se ještě chvilku unášet letním polibkem.

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

"V létě se píseň
zpívá sama."

WILLIAM CARLOS WILLIAMS

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kovářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Tereza Cabrnochová
Tereza Kremlová
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

— 06

ROZHOVOR S
ŠÉFREDAKTORKOU

Adam MAtoušek

— 10 ^{SPORT}

MS ŽEN

Ivan Dobrev

— 12

ZOO KVÍZ

Psomilka

— 15

VODĚODOLNÁ

Hodná

— 17

JÁ A TY, TY A JÁ

(Ne)básník co miluje

— 19

LETNÍ SEN

Tereza Cabrnachová

— 21

PŘÍ(V)LIV EMOCÍ

Hodná

— 23

LISTOPAD

Nella Hlebová

— 25

LÉTO S DRAČÍM JEZDCEM

Martina Pexová

— 29

OMLOUVÁM SE

Anežka Holá

ROZHOVOR S ŠÉFREDAKTORKOU

ADAM MATOUŠEK

ANETOU NEPRAŠOVOU

Ahoj, vítám Vás u mého prvního příspěvku do tohoto časopisu. Chtěl bych Vám představit Anetu, matku tohoto časopisu, bez které by tento časopis již dlouho nebyl.

Jak jsi se dostala k tomuto časopisu?

Ahoj! Zdravím všechny z trochu jiné pozice než obvykle 😊. Už od malička jsem moc ráda psala a když jsem se hlásila na gympl, věděla jsem, že se budu chtít přidat do tehdy chvilku založeného časopisu. Holčák, co ho v tu dobu vedly jsem napsala velmi formální mail, a dokonce poslala texty na něco jako "casting". Pamatuju si, že jsem byla úplně vedle z toho, že se jim ty texty fakt líbily a já mohla začít psát. No a od té doby jsem u toho zůstala 😊.

Pamatuješ si, o čem byl tvůj první článek?

Pamatuji! Zrovna nedávno jsem si na to vzpomněla, když jsme dělali nábor do časopisu a noví redaktori nám sdělovali své plány. Byla jsem v prváku, celá vyjukaná z nové školy, nových lidí, a tak jsem psala o tom. Téma toho mého "prvního" čísla bylo "Podivný svět" a já jako ten podivný svět brala náš gympl 😊. Článek se jmenoval "Pár dní je za námi" a já tam naprosto "vtipně" popisovala, jak jsme si prvních pár dní neměli kam sednout o polední pauze. Doufám, že moje články od té doby zažily trochu glow up 😊.

Co pro tebe znamená OrTo?

Nad touthle otázkou jsem se ani nikdy úplně nezamyslela, ale když to zkusím teď, napadá mě, že je to takové moje dítě 😊.

Jsem na nás neskutečně pyšná, kam jsme to s ním dotáhli, protože si do teď pamatuju, jak jsem byla jen vystrašená prvačka, co s pár kamarády psala články jako na běžícím páse jen aby další číslo vyšlo, i když to v tu dobu skoro nikdo nečetl. Když to porovná s tím, jaká čirá radost to je pro mě teď, skoro tomu nemůžu uvěřit. OrTo pro mě není jen časopis nebo často náročná práce, mnohem víc je to pro mě můj největší koníček a jednoznačně i kousek mě. Něco, čím se ráda chlubím, protože opravdu vím, jak trnitá ta cesta byla. Asi se nedá jedním slovem shrnout, co pro mě znamená OrTo, ale když řeknu, že se pojí ke všem mým rokům na GJO a reflektuje je, obsáhnu tím, myslím, vše.

Jak jsi s redakcí oslavila výhru Nejlepšího časopisu roku?

S redakcí jsme bohužel moc neslavili, pořádná taková oslava byla vlastně až teď na naší první redAKCI.

“ORTO JE PRO MĚ
TAKOVÉ MOJE DÍTĚ.”

Celé to vyhlášení se seběhlo strašně rychle, že jsme tam ani nemohli jet všichni. Do Prahy nás vzali moji rodiče, protože pro nás v tu chvíli nebylo jiné možné spojení a doted jsem jim za to neskutečně vděčná. Společně s nimi jsem tedy potom úspěch oslavila svým oblíbeným indickým jídlem a vyprávěním dokola a dokola celého příběhu. Ostatním lidem z redakce jsem alespoň nahrála hlasovku a snažila se předat své štěstí, napsala jsem mail i panu řediteli a dalším učitelům, kteří nás podporovali. Byl to krásný den a doufám, že další takový budeme moct zažít na celostátním kole v Brně, ale už jako celá redakce.

Jaká byla vaše reakce, když na první schůzi přišlo více než 20 lidí?

První myšlenka byla: "Fakt jdou na naši schůzku?", druhá: "Co s tolika lidmi budeme dělat?" a třetí: "Mám strach." V tu dobu nás už nějakou tu chvíli bylo šest, velmi útlá skupina lidí, s každým jsme se samozřejmě znali osobně a byli kamarádi. Z tak velkého počtu lidí jsem měla strach, protože jsem se bála, že si určitě nebudeme moct být tak blízcí. Bála jsem se, aby OrTo neztratilo to svoje kouzlo. Ale mýlila jsem se, protože mi později došlo, že to kouzlo můžeme maximálně znásobit. Dříve do OrTa nikdo nechtěl a občas jsem i měla pocit, že to zkrátka není "in" psát, malovat a tak. A najednou tu stálo tolik lidí, kteří chtěli být součástí časopisu, protože to prostě bylo něco, kde, jak se říká "chceš být". Strach tedy nahradilo štěstí a teď už jsem jen s každým dnem víc a víc nadšená z nápadů těch našich nových uměleckých duší.

Už víš, kam by si se po gymnáziu chtěla vydat?

Nad touthle otázkou se naopak zamýšlím každý den. Logická odpověď by asi zněla, že půjdu studovat žurnalistiku, nad čímž jsem samozřejmě i chvíli uvažovala. Nakonec jsem ale došla k tomu, že to asi není úplně pro mě. To, co mě baví na OrTu v tuto chvíli nenacházím v českém zpravodajství a bohužel má z mého pohledu profese novináře v dnešní době velmi špatnou reputaci, což neznamena, že bych se na to kvůli tomu měla vykašlat, ale myslím, že bych se neuživila, pokud bych byla nucena dělat čistě to, co na novinářině mám ráda. S největší pravděpodobností se tedy budu hlásit na nějaký obor zaměřený na jazyky – anglický, francouzský nebo český. Věřím, že to bude nejvíce otevřená cesta pro mé budoucí sny, ať už budu chtít učit, psát nebo cestovat.

Jakou radu by si dala svým mladším spolužákům v nižších třídách?

Pokud myslíš radu pro studium na GJO nebo spíš celkový "pobyt" na gymplu, poradila bych asi, ačkoliv to zní celkem

jako klišé, ať se snaží si to tu užít, protože to fakt rychle uteče. Vždyť já si fakt ještě nedávno balila věci na adapták! Tím užít myslím hlavně to, ať se nenechají zahltit tím množstvím učiva a snaží se najít mezi těžkými studijními dny i něco, co je bude bavit. Přidejte se k nějakému kroužku nebo nějaké skupině (třeba do OrTa :D), protože poznáte nové lidi a najdete dost možná vaši vášeň. Nevynechávejte zbytečně nějaké akce se třídou, protože se tam většinou dost nasmějete a budete na to potom rádi vzpomínat. A hlavně se nebojte dělat i něco, co vás děsí. Z vlastní zkušenosti vím, že všechno dobrý, co jsem na gymplu zažila bylo tehdy, když jsem sebrala odvahu a šla do věcí po hlavě.

Kdo je tvůj největší oporou?

Za svoji největší oporu pokládám jednoznačně svoji rodinu a ty nejbližší kamarády, před kterými se nebojím být svá, ale musím říct, že se snažím být i sama sobě oporou. Existuje knížka "Sama sobě majákem" a ten název pro mě symbolizuje to, že lidi odejdou a přijdou, a tak v rozbouřeném moři vždycky musím hledat nejdřív hlavně sama sebe.

Na co se mají čtenáři letos těšit?

Ať se těší na to, že odmaturuju a konečně budou číst články i od někoho jiného 😊. Ne, teď vážně, můžete se, milí čtenáři, těšit na širší záběr témat, který si můžeme dovolit díky posílení redakce, na další podcast, do kterého jsem se já osobně úplně zamilovala a pouštím si ho stále dokola, na OrTo akce, kde se budeme moct blíž seznámit, a hlavně na letošní novinku, kterou jsou tematická čísla každý měsíc a ne tak,

“VŠECHNO DOBRÝ, CO JSEM NA GYMPLU ZAŽILA BYLO TEHDY, KDYŽ JSEM SEBRALA ODVAHU A ŠLA DO VĚCÍ PO HLAVĚ.”

jako to bylo loni, tedy pouze speciálně. Ostatně první takové tematické číslo už čtete, to létem políbené ❤️.

Co je tvým největším snem?

Snů mám plno a nejsou skromné 😊 Tak nějak se to ale potkává ve slově štěstí. Nechci čekat na štěstí jako na jeden určitý sen jako třeba když si koupíte auto a potom ten sen máte splněný. Myslím to spíš tak, že mým snem, nebo možná lépe řečeno představou o mém budoucím životě, je to, že budu dělat věci tak, abych mohla říkat, že jsem šťastná, i když mi občas třeba nebude do smíchu. A ať už budu cestovat a psát básně v Anglii nebo budu na nějakém odlehklém místě v Čechách vychovávat děti, budu se snažit, ať jsem šťastná.

MS ŽEN

IVAN DOBREV

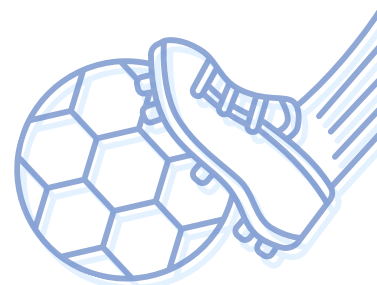
Během léta 2023 se nepochybně stala spousta věcí, které nám na nějakou dobu zůstanou v paměti. Jednou takovou by mohlo být i fotbalové mistrovství světa žen, které letos v červenci a srpnu hostila Austrálie společně s Novým Zélandem. Koneckonců, i ženy umějí hrát fotbal a jsou v této hře mnohdy ještě lepší než kdejakí muži. Bohužel, i toto fotbalové mistrovství se muselo obejít bez české účasti, ale i tak si troufám říci, že bylo velkým zážitkem pro všechny malé i velké diváky a diváčky.

Na úvod šampionátu se proti sobě v Aucklandu postavily Norky a domácí tým Nového Zélandu, který vedla Jitka Klímková, takže turnaj bez české stopy tak úplně nebyl. Česká trenérka navíc dokázala svůj tým dovést k senzačnímu vítězství 1:0 nad Norskem, přičemž šlo o vůbec první fotbalovou výhru Nového Zélandu na velkých světových šampionátech. V dalších dvou duelech základní skupiny však Novozélandanky nedokázali vstřelit ani gól, a tak se jim ze skupiny bohužel nepodařilo postoupit.

Druhý domácí celek z Austrálie se naopak v čele se Samanthou Kerrovou dokázal dostat až do bojů o medaile, kde však nejdříve v semifinále podlehl Angličankám a poté i Švédkám v boji o bronz. Nutno však podotknout, že Australanky během turnaje předváděly velmi sympatické výkony, a i když skončily na bramborovém místě, šlo o zdaleka největší úspěch v historii australského fotbalu.

Velká očekávání nenaplnil tým ze Spojených států amerických, když skončil už v osmifinále, kde nezvládl penaltový rozstřel proti Švédkám. Tým, který v příležitosti dvou posledních ženských fotbalových šampionátů v letech 2015 a 2019 dokázal vybojovat zlato, tak překvapivě skončil už v úvodu vyřazovací části. Velkolepá reprezentační kariéra Megan Rapinoové tak neměla zrovna šťastný konec. Olympijské vítězky ze sousední Kanady rovněž nepředvedly příliš přesvědčivé výkony a nezvládly se dostat ani do osmifinále.

Celé mistrovství nakonec ovládl výběr Španělska, kde zářila především devatenáctiletá Salma Paralluelová, která vstřelila důležité góly ve čtvrtfinále proti Nizozemsku a v semifinále proti Švédsku. Po skončení turnaje byla navíc oceněna individuální trofejí pro nejlepší mladou fotbalistku šampionátu. Ve finále pak ve 29. minutě vstřelila vítěznou branku kapitánka Olga Carmonaová. Po zbytek zápasu Španělky bránily s velkým odhodláním a obětavostí, a nakonec toto utkání dovedly do vítězného konce. Tým mladých žen z Pyrenejského poloostrova tak dokázal vybojovat historicky první zlato ženského mistrovství světa. Španělsko – Anglie 1:0.

ZOO KVÍZ

PSOMILKA

Ahojky! Zdraví vás Psomilka.

Budu pro Vás připravovat kvízy ze světa zvířat. Tento kvíz je inspirován mou návštěvou v Zoo Dvůr Králové nad Labem. Zde jsem se dozvěděla mnoho zajímavých informací, které bych vám zde ráda zprostředkovala. Přeji příjemnou zábavu. P.S. napište nám na Instagram, jak jste si vedli.

1) Lemur kata používá své dolní zuby?

- a) jen ke žvýkání potravy
- b) také jako hřeben
- c) k chytání drobného ptactva

2) Gundi saharský má na prstech tlapek

- a) hřebínky z tuhých štětín
- b) vlasy
- c) chlupy

3) Štětkoun africký je pokládán za

- a) nejhezčí prase na světě
- b) nejošklivější prase na světě
- c) nejhloupější zvíře na světě

4) Kolik procent genetické informace má šimpanz společného s námi?

- a) 98,4 %
- b) 63,5 %
- c) 24,7 %

5) Pelikán kadeřavý se nevyskytuje

- a) v Asii
- b) v JV Evropě
- c) v Austrálii

6) Ovce somálská se nechová pro

- a) srst
- b) maso
- c) mléko

- 7) Kudu malý je
a) sudokopytník
b) lichokopytník
c) pták

- 8) Bonusová: Klaun očkatý byl hlavní hrdinou ve filmu
a) Ledové království
b) Hledá se Nemo
c) Madagaskar 3

Zdroj: Zvířata v safari parku, Markéta Grůňová, Safari park Dvůr Králové 2020

VODĚODOLNÁ

HODNÁ

Vodě odolná
Tobě odolná
Přesně to jsem nebyla
Přesně to jsem chtěla být

Vodě neodolná
Vodou neoblomná
Ve vodě volná
Vodou omráčená

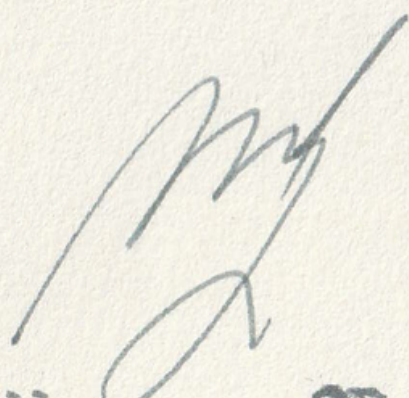
Vlnami (ne)spoutaná
Slanou vodou popsaná
Ve vlasech
Na jizvách

Hladinou nadnášená
V sobě, ve vodě, potopená
V tobě, pod vodou, utopená
Tobě neodolná

Přilivem domů navracená
Tvým vlivem světu odevzdaná
Sluncem spálená
Tebou, navždycky ztracená

2023

JÁ A TY, TY A JÁ

(NE)BÁSNÍK CO MILUJE

Já a ty,
ty a já,
jsme rozdílné světy dva,
každý jsme jiný,
a přesto jsme stejný.

Já a ty,
ty a já,
pro pár jsou potřeba vždycky
dva,
láska mocné pouto je,
a oba nás spojuje.

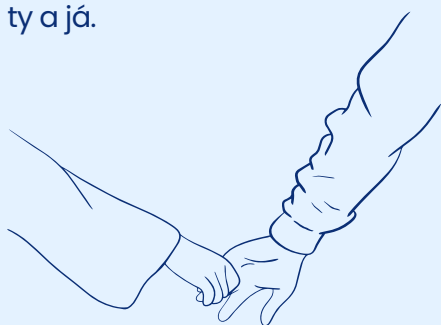
Já a ty,
ty a já,
láska ta je vskutku nádherná,
tvůj úsměv sílu mi dodává,
a tvé objetí je věc pro mě
posvátná.

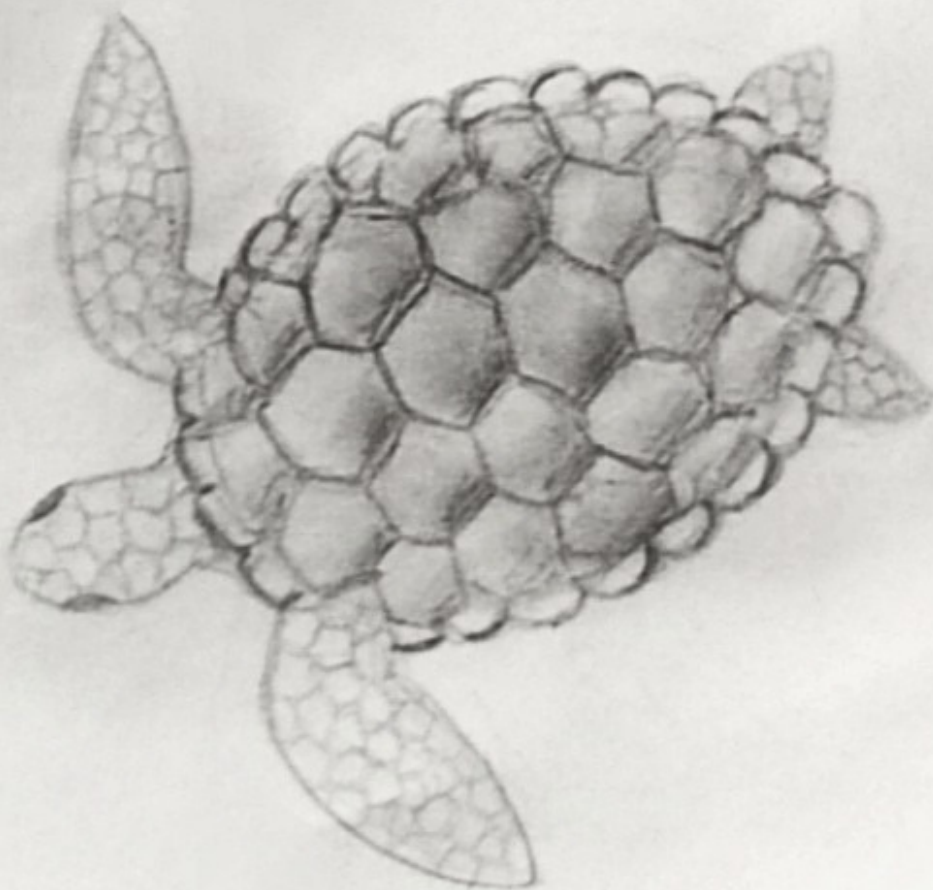
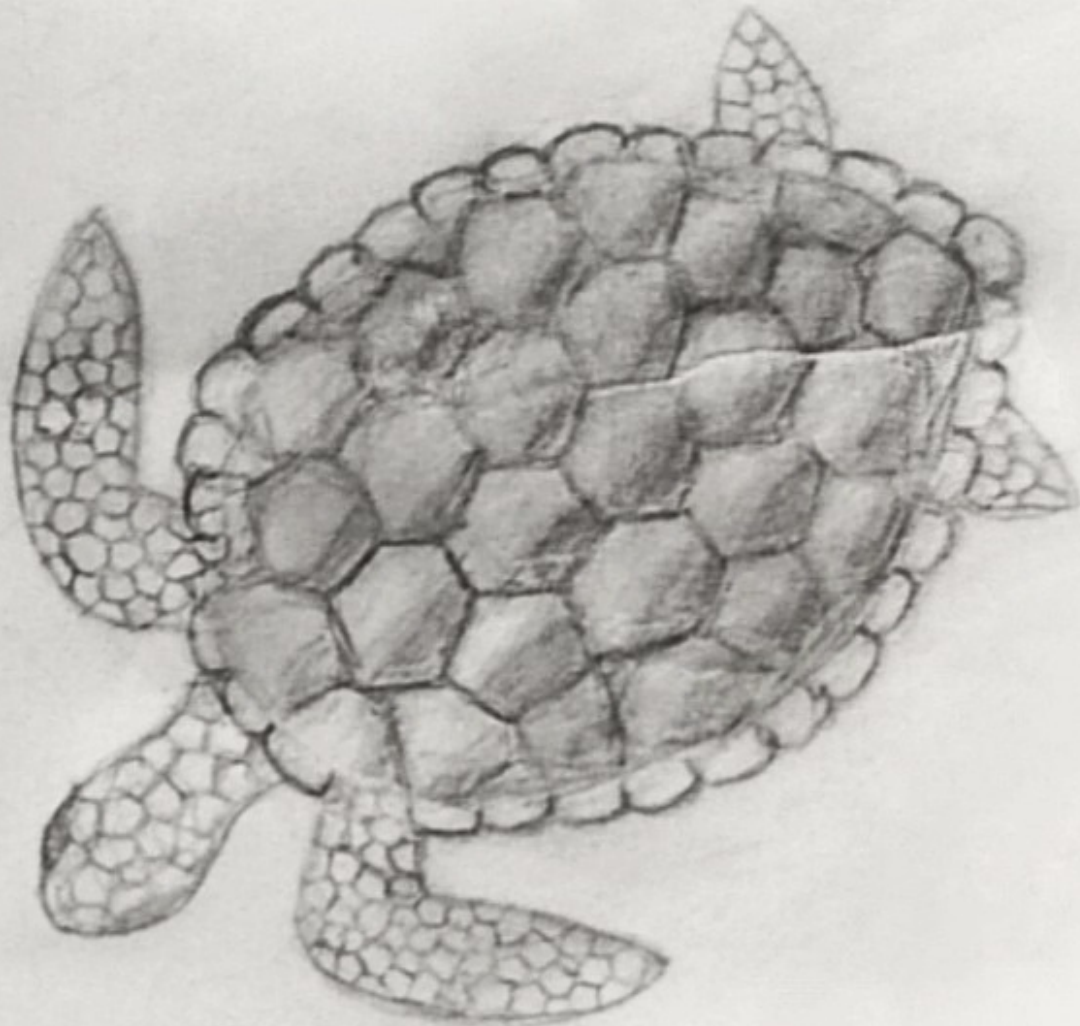
Já a ty,
ty a já,
všechnu mou lásku chci ti dát,
mé srdce jsem zaslíbil jenom
jedné z žen,
a to právě tobě... má lásko jen.

Tolik slov lásky na jazyku visí mi,
a přesto nevím, které řici ti.

Jó zamilovanost, ta je bláznivá,
avšak vím, že nás nic nerozdělí,
když spolu jsme...

já a ty,
ty a já.

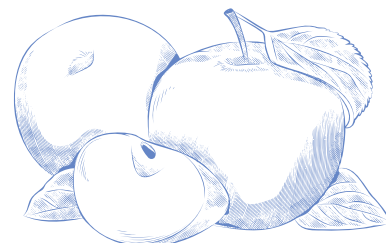

LETNÍ SEN

TEREZA CABRNOCHOVÁ

Je pozdní léto – konec srpna. Sedím na dřevěném mole a máčím si nohy v rybníce. Studená voda šplouchá kolem mých kotníků. Kapky, třpytící se jako perly, září na opálené pokožce. Letní vánek pročesává dlouhé zelené vlasy staré vrby, která se sklání nad rybníkem. Její listy se natahují k modré hladině, jako by chtěly také pocítit to chladné osvěžení, které cítím já. Tu a tam zazpívá ptáček tón své veselé písně. Větrík utrhne z koruny vrby malý lísteček. Lístek už ví o přicházejícím podzimu, proto maluje svou pleť žlutou barvou. Točí se ve větru, klesá ve spirálách, ale potom, jako by se chtěl vrátit ke své matičce, najednou stoupá. Udělá svou poslední piruetu, ale pak už ladným plachtivým pohybem klesá do náruči vodní hladiny. V okamžiku, kdy dopadne na hladinu, se po ní rozběhnou vlnky. Závodí jedna s druhou, tvoří několik kruhů kolem listu. Vypadají jako rusalky, které se drží za ruce a tančí lesní tanec. Moc dlouho jim to však nevydrží. Asi už musí běžet. Lehám si na záda a zavírám oči. Slunce mě lechtá na pihatém nose. Rozpálené molo mě příjemně hřeje přes šaty. Slyším pouze šum listů a šepot větru. Ve vzduchu je cítit vůně teplého letního odpoledne: vůně vody, lesa a půdy. Nedaleko se nachází jablečný sad. Jablka v něm začínají pomalu zrát. Přemítám o vůních, které cítím a doopravdy cítím i sladkou chuť jablek. Přemýšlím o babiččině jablečném koláči a pomalu, velmi pomaloučku, se nechávám unášet do říše snů.

PŘÍ(V)LIV EMOCÍ

HODNÁ

Přestaň se cítit špatně za to, že
cítíš víc

Že se těšíš z maličkostí

Že se ti vždy stýská víc

Že nestačí ti nic

Přestaň se nechávat soudit
lidmi, kterým stačí málo

Kterí věci, které miluješ vidí jako
všední

(láska, zmrzliny a delfíni)

Na pláž si sedni

Sleduj příliv, kterej máš tak ráda

Sem a tam

Nech sluníčko pálit ti záda

A potom všechno špatný smyj
slanou vodou

Lidi odejdou a přijdou

Naučí tě pít kávu

Zamotaj ti hlavu

Změní tě

Budeš je mít ráda

Budeš je i milovat

A často ti z nich bude smutno

To když to nebudou cítit stejně
jako ty

Budeš z nich mít mrákoty

Ale jim nebudeš stát ani za
pozdrav

Tak se z té pláže zvedni

A sama se sebou kousek někam
odběhni

Zastav se v písku a sbírej mušle

Kup si čerstvý broskve a nech je
kapat na zem

Směj se

A jednou, vrať se sem

Vzpomeň si na ten den,

Kdy ti bylo jedno, že miluješ víc

Že se směješ víc

Že jsi ~víc~

Ty jsi nebyla ta nešťastná

To oni

Ti, kteří na svět nekoukali tvýma
očima

I když ses snažila (jim ho ukázat)

...myšlenek pád...

Mraky poslaly bílé ovečky ze sněhové pastvy pro fialové chmury. Slunce zapadalo a modré odlesky měsíce se pyšnily jak jen to šlo. Srny se se svými mláďaty usadily na pokojně tiché louce. Sovy kroužily nad hlavami zajíců, kteří se shromažďovali před svými norami. Ryby zpomalily tok vody v rybníku. Schovaní pavouci dopracovali poslední detaily sítí. Psi vyli a kukačky kukaly. Z komínů domů se vanul kouř. Kočky se vyhřívaly na kapotách aut. Mušky se hemžily pod světlem pouličních lamp, které lemovaly příjezdovou cestu do vesnice. Myši pobíhaly po kostkovaném chodníku, který byl v malých škvírách prorostlý nezvykle ozdobným plevellem. Někteří místní přicházeli z práce. Zpoza plotů bylo slyšet jen cinkání klíčů a zamykací pípnutí aut, které způsobilo vypnutí předních i zadních světel. Někteří teprve vyrazili. Někteří v pláštěnkách a s černými gumáky odhazovali první lehký sníh ze svých vozů. Někteří propadali dlouhému a tvrdému spánku. Někteří nezamhouřili oko. Snová obloha se třpytila svými hvězdami v malých vodních plochách. Jehličnaté stromy se kývaly do melodie větru, zatímco jejich osiřelí bratři sundávali koruny z jejich hlav. Karavana mravenců sbírala po zemi lístek po lístku, než se všechny ztratily pod peřinou (pod)zimního peří. Příroda byla klidná, tichá. Jen oni se stále předbíhali a nechali čas, aby je polapil.

2023/

LÉTO S DRAČÍM JEZDCEM

MARTINA PEXOVÁ

Ten den, kdy do města dorazil Fabián, byl zároveň dnem, kdy Arleta poprvé spatřila draky.

Samozřejmě, že o dracích slýchala, ale nikdy předtím žádného neviděla. A tak, když přiběhl sousedův syn, že do města dorazili akrobatičtí dračí jezdci, se ihned běžela přesvědčit na vlastní oči. Byla už vlastně skoro dospělá, ale vtu chvíli se těšila jako malé dítě.

Na prastarém náměstí stála skupina draků. Ti největší byli velcí asi jako domy okolo. Arletě se zatajil dech. Byli tolikrát větší, než jejich jezdci! Ti lidé, co seděli na dračích hřbetech, museli být opravdu odvážní.

Draci se lehce vzpínali a pleskali křídly. Patrně chtěli vzlétnout, ale jejich jezdci jim to nedovolili. Jakýsi muž, zřejmě jejich manažer, se postavil na schody vedoucí ke kašně a hlasitě všechny pozval na vystoupení, které se mělo konat druhý den večer. Diváci zajásali, což draky ještě víc zneklidnilo.

Arleta se pomalu vydala domů, bylo už pozdě a rodiče by měli starost. Byla z toho všeho tak rozrušená, že si draky zapomněla vyfotit. To by spolužačky ve škole koukaly! V moderní době už zbývalo jen pár draků. A to bývala kdysi jejich země inspirací pro spousty fantasy knih. Snad se jí podaří pořídit na vystoupení nějaké krátké video.

K vystoupení však nedošlo. Arletě to druhý den ráno řekl táta.

„Ale proč?“ nechápala a ve tváři se jí mihl výraz zklamání.

„Jeden z draků se zranil,“ odpověděl táta. Prý to slyšel od jednoho svého kamaráda. Arleta si jen povzdechla. V tichosti pomohla mámě snádobím po snídani a pak se vydala do města. Přešla náměstí a zamířila na louku za městem. Slyšela, že právě tam se draci usadili.

Na louce stály stany, ale draci nebyli nikde v dohledu. Na zemi se povalovaly řetězy vedoucí od kovových kůlů zapuštěných hluboko do země. Vytušila, že právě kním se draci přivazují.

Z jednoho stanu zrovna vyšel nějaký chlapec. Měl tmavé vlasy a na sobě jezdecké oblečení. Podezřívavě si Arletu měřil.

„Kdo jsi?“ vyštěkl ve stejnou chvíli jako Arleta řekla: „Ahoj.“

Vypadalo to, že ji pustil z hlavy, přešel k největšímu stanu a vklouzl dovnitř. Rozum jí říkal, aby se otočila a šla domů. Ale zvědavost ji pobízela za tím klukem. Pokrčila rameny a vyrazila za ním.

Nahlédla do stanu a oněměla překvapením, když zjistila, že stan vypadá zevnitř jako dračí doupě. V rohu leželo obrovské hnízdo zvětví a mechu a v něm drak. Byl to jeden z těch menších, nemohl být o mnoho větší než kůň, přesto Arleta pocítila posvátnou hrůzu.

Chlapec klečel v hnízdě a obvazoval drakovi levé křídlo. Ten ho po očku pozoroval a tiše předl.

„Je překrásný,“ vydechla.

Drak se otočil kní. Hleděla do těch jeho žlutých očí a tetelila se blahem.

„Ahoj krasavče,“ řekla, „jakpak se jmenuješ?“

„Juvern,“ ozval se ten kluk, vstal a oprašoval si kolena, „letos mu bude devět let.“ Stoupl si na špičky a popleskal draka po šíji.

„A ty jsi?“ využila Arleta jeho dočasné vstřícnosti.

„Fabián.“ Zdálo se, že mnohem raději mluví o Juvernovi, než o sobě.

„Já jsem Arleta. Můžu ti sněčím pomoci? Já miluju draky!“

Souhlasil, a tak po zbytek dopoledne společně čistili Juvernovy postroje. V poledne musela Arleta domů na oběd. Když odcházela směrem kměstu, Fabián na ni ještě zavolal:

„Arleto? A přijdeš zítra zas?“

Jeho slova ji podivně zahřála u srdce. „Jistě!“ odpověděla.

A tak červenec poklidně plynul. Většinu dní trávila Arleta s Fabiánem a Juvernem a učila se o dracích. S Fabiánem navázala pevné přátelství a Fabián jí dokonce přiznal, proč na ni ten první den tak vyjel.

„Myslím, že Juvern si to zranění nepřivodil sám. Podle mě se tím někdo snaží sabotovat naše vystoupení,“ řekl, když jednou Juverna koupali.

Arleta strnula snamočeným hadrem přitisknutým na dračích šupinách. „Proč by to někdo dělal?“

Fabián jen pokrčil rameny: „Mám jen takový pocit.“

Arleta mu zpočátku nevěřila. Pomyslela si, že Fabián trochu přehání. Věnovala se pomáhání v dračím táboře se stejným nasazením jako dřív a stejně bezstarostně si povídala s Fabiánem. Fabiánovo podezření nabylo na skutečnosti jednoho srpnového večera.

Arleta se vracela domů později, už pomalu padala tma, a proto jí Fabián nabídl, že ji doprovodí. Ještě uklízeli čerstvě vyprané deky pro Juverna, když Arleta zaslechla kroky.

„Někdo venku chodí,“ špitla naléhavě.

„Ale ostatní jezdci jsou na večeri v městské restauraci,“ podotkl Fabián.

„Pak to musí být jedině někdo cizí.“

Vyklouzli ze stanu. A opravdu. Kolem draků se motala temná postava. Cosi držela v rukou a zrovna poklekávala k jednomu ze spících velkých draků.

„Hej!“ zvolal Fabián a rozběhl se k postavě.

Drak se probudil, zdvihl hlavu a spatřil postavu nad sebou. Zasyčel a vyskočil na nohy. Vetřelec upadl a rukama si zakryl hlavu. Rozzuřený drak dupal a lomozil řetězem, chtěl se na ležící postavu vrhnout, ale Fabiánův hlas mu v tom zabránil.

„Ne!“

Fabián nařídil vetřelci, ať zůstává ležet. Arletě pak řekl, aby zavolala policii.

Udělal to a do deseti minut zajížděla klouce policie. Fabián stále ještě stál nad dopadeným mužem.

„Ale ty už bys měla jet domů, Arleto,“ řekl měkce, když zaznamenal policisty, kteří vyskakovali z auta, „já už to tu zvládnou.“

Sice něco namítala, ale nakonec se podvolila. Ovšem druhý den ráno byla zpátky a dožadovala se vysvětlení. Fabián ji usadil ve svém stanu a dal se do vyprávění:

„Manažerovi naší skupiny už několikrát volal jeden bohatý muž. Nabízel mu spoustu peněz, když mu prodá naše draky. Náš manažer sice odmítl, ale ten chlap najal nějakého muže, aby našim drakům ublížil. Myslel si, že když nám draci přestanou vydělávat, tak mu je prodáme.“

Od té chvíle, co seděl pachatel za mřížemi, byl v dračím táboře mnohem větší klid. Juvern se postupně uzdravoval, už mohl pomalu začít létat, ale ostatní jezdci přesto zatím stále vystupovali bez něj a Fabiána. Fabián s Arletou tak měli aspoň čas zajít si na zmrzlinu nebo do kina.

Blížil se podzim a sním i odlet dračích jezdců. Arleta si čím dál bolestněji uvědomovala, jak jí budou Fabián s Juvernem chybět. Den rozloučení nadešel mnohem dříve, než by si to kdokoli z nich přál.

Večer před odletem pomáhala Arleta Fabiánovi balit. Fabián, ač byl sám skleslý, se ji snažil povzbudit.

„Za dva týdny mám volný víkend. Mohl bych přijet a můžeme spolu zas někam jít.“

Jemně ji objal a než se Arleta stačila vzpamatovat, políbil ji. Cítila se jako v pohádce.

„Budu na tebe čekat,“ řekla jen.

OMLOUVÁM SE

ANEŽKA HOLÁ

Omlouvám se, ale nevíte kudy do nebe?

Vyběhla jsem. Běžela jsem dál a dál, takovou rychlostí... Koukal se přímo na mě. Utíkej, utíkej rychleji, ještě rychleji!!! A já jsem utíkala, utíkala ze všech sil. Utíkala jsem, jak jen jsem mohla. Měl tak hluboké oči... Všichni na mě koukali. Nikdo mi nevěřil, že doběhnu do cíle. Já jim všem chtěla ukázat, jak to zvládnou. Že zvládnou všechno. ŽE JSEM DOST DOBRÁ! Měl krásné modré oči... Spalovaly mě všechny ty pohledy všech těch lidí, kteří mě sotva znali, kteří o mně nic netušili, netušili, kdo jsem. Jen mě podceňovali, křičeli, že to nezvládnou. Usmál se na mě... Běžela jsem dál a dál, nehledě na všechny ty pohledy a úšklebky kolemjdoucích. Nemohla jsem zastavit, už prostě NE. Z jeho úsměvu se mi rozbušilo srdce. Ten dav kolem mě se stával hlasitějším a hlasitějším. Utíkala jsem rychleji, abych jim utekla, abych tam už nemusela být. Nikdy v životě jsem neběžela takovou rychlostí. V břiše jsem cítila příjemné šimraní. Utíkala jsem, nechtěla jsem nikoho z těch hrozných lidí vidět, ale nešlo to. Uslyšela jsem něčí výkřik. Promluvil. Jeho hlas byl kouzelný... Ohlédla jsem se. Na zemi ležela stařenka, sotva dýchala. Jedna z těch, co mi nevěřili, jedna z těch, které musím dokázat, že jsem lepší, než o mně říkají... „Věřím Ti.“ A já, SE ZASTAVILA. Zastavila se zohromné rychlosti. Neběžela jsem... Usmál se na mě... Dech se mi ještě víc zrychlil, klekla jsem si ke stařence, aby ji dav neudupal. Také jsem se usmála... Lidé se přibližovali. Věděla jsem, že jestli neuteču teď, tak nikdy. Stoupl si ke mně blíže než kdykoliv předtím. Zůstala jsem u stařenky. Hluk kolem nás rostl. Všichni se mi smáli, vysmívali se, že jsem to nezvládla. Já jsem ale v rukou držela stařenku. Usmála se na mě. Jemný vánek čechal jeho vlasy. Slabým hlasem mi stařenka zašeptala do ucha něco, co nemohl slyšet nikdo jiný. „Ty víš kudy...“ a zmizela. Jako by nikdy nebyla. Chytl mě za ruku... Lidé kolem se začali přibližovat čím dál víc, jako by se přetrhl provázek, který je ode mě dělil. Nadávali, řvali už už byli u mě. Nic jsem nemohla. Mohla jsem jen sedět a koukat se do očí vlastnímu konci. Jestlipak jednou skončíme vnebi... „Věřím Ti.“ zašeptal mi znovu do ucha. Uprostřed toho všeho křiku jsem zvedla hlavu kobloze a zavřela oči. Dal mi pusku na čelo. Nic jsem neviděla, nic jsem neslyšela... Obestřela mě absolutní prázdnota. Nikde nic. Nikde žádní lidé. Mohla jsem utíkat dál, jak jsem tak moc chtěla, ale už jsem necítila tu potřebu. Nechtělo se mi. Komu bych co dokazovala. Místo toho jsem se zvedla a začala poskakovat. Radostně poskakovat. Začal se smát, upřímně a šťastně smát. V tom mém tichu a prázdnotě, která mi tak vyhovovala, jsem uslyšela hlas. OTEVŘELA JSEM OČI. Dav kolem nezmizel, všichni tam zůstali, ale nikdo se na mě nedíval, pro

všechny jako bych neexistovala, nikdo mě neřešil. Smála jsem se s ním, tak radostně, jak nikdy. Všichni ti lidé se smáli, ale nesmáli se mně. SMÁLI SE SPOLU. Nějací lidé křičeli, ale nekřičeli zle, výskali radostí. Objal mě... Mezi těmi lidmi, kteří už nevypadali tak strašidelně, jsem uviděla malou holčičku. Zhluboka se mi podívala do očí a vystrašeně řekla.

„Omlouvám se, ale nevíte kudy do nebe?“

Políbil mě, pomalu, něžně, krásně...

ANO, VÍM KUDY.

CHARLES BOWDEN

„Léto je vždycky
to nejlepší, co
může být.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Zuzala Musilová

Logo: Monika Sladká

Ilustrace: Aneta Hejdová

Korektura: Anna Boumová, David Mudruňka, Ema Polnická,
Ivan Dobrev Tereza Kremlová

Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO